

luidend en wellevend, de gemeenplaatsen glijden zijn keel uit met een boterachtig gemak. Hij heeft het er over, dat het niet goed is, dat de mensch alleen zij, hij spreekt van de vreugde der ouders, die gelukkig zijn met een zoo vreugdevolle verbintenis, hij zinspeelt op de carrière van den veelbelovenden schoonzoon en hij oversaust deze tevredenheid met een theologisch ragout. Het gezelschap heeft wellevend en welwillend geglimlacht onder den leegen woordenstroom, men klinkt, men praat weer, maar telkens opnieuw sterft het discours weer uit, omdat men er zich bewust van is, dat de kabbelende woorden zullen worden onderbroken door telkens zich weer verheffende welsprekendheid.

Haastig en wrevelig likt van Rupelmonde aan zijn glas. Hij staat op van zijn zitplaats, wat achteloos, wat geaffaireerd, als wilde hij door zijn houding protesteeren tegen de deftigheid, die hij zelf had aangericht. Zijn stem klinkt dof en binnensmonds. „Kinderen,” zoo zegt hij, „ik mis het voorrecht van onzen geachten predikant, die ons aller wenschen op zoo welsprekende en literair voortreffelijke wijze heeft vertolkt. Ik ben tenslotte misschien meer een man van de pen, een man van de paperasserie, dan van het woord.” Dan . . . even zwijgen, even aarzelen: „Clara, mijn kind, je begrijpt, wij zullen je missen, wij zullen moeilijk . . .” En nu kijkt Clara op. Haar betraande oogen staren recht in de oogen van haar vader, haar blik dringt door hem heen, eindeloos zoet, en eindeloos vlijmend tot in het diepst van zijn ziel. Dan . . . over de tafel heen reikt zij den vader haar hand, waarvan de blanke arm gaaf openkomt uit de satijnen omhulling. — Er is een pijnlijk zwijgen even. — Men hoort lichamen zich rekken, stemmen fluisteren. Heel in de verte door de openstaande tuindeuren klingelt het carillon van Loftinge.

Maar van Rupelmonde herneemt zich „kinderen, de klemtoon van dezen dag valt op ons aller vreugde. Op de vreugde van jullie moeder en mij over een levensbesluit, dat, dat . . . onze sympathie heeft. Het ga jullie wel!” Bevend stoot zijn kelk tegen die van Clara en van Tervooren die eerbiedig zijn kelk reikt naar zijn schoonvader, als ware het een dossier.

Na dit noodzakelijk moment lijkt het wel of aller beklemming zich ontspannen gaat. — En als Tervooren den schoonvader beantwoord heeft in een koel, correct, welsprekend speechje, dan is men geheel van de welsprekendheid verlost, dan kleuren de wijnen telkens de glazen, dan komen er anecdoten los en een lichte rumoerigheid. Heel in de verte zitten enkelen te smoezen over een thans begraven, en in de vergetelheid besloten . . . welkom schandaal.

Maar als het tegen het einde loopt, als Clara handig verdwenen is tusschen haar fluisterende bruidsmeisjes, en de Hispano-Suiza, de groote roode wagen onheilspellend verschenen is op de leegte van klinkers van de Oude Haven,